

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **M. O.**, zast. JUDr. Vladimírem Vlčkem, CSc., advokátem se sídlem v Praze 9, Běluňská 258/68, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2004, č. j. 6 Az 200/2003 - 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci stěžovatele JUDr. Vladimíru Vlčkovi, CSc., advokátu se sídlem v Praze, Běluňská 258/68, **se p ř i z n á v á** odměna 2000 Kč a náhrada nákladů 150 Kč, celkem 2150 Kč, které mu budou vyplaceny do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 22. 7. 2004, č. j. 6 Az 200/2003 - 25, zamítl Městský soud v Praze žalobu žalobce – stěžovatele proti rozhodnutí Ministra vnitra ze dne 1. 8. 2003, č. j. OAM-862/AŘ-2002, kterým byl zamítnut rozklad stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2002, č. j. OAM-126/VL-19-05-2002, jímž byl podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České

republiky, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“) zamítnut návrh stěžovatele na zahájení řízení o udělení azylu jako zjevně nedůvodný a dále bylo rozhodnuto, že stěžovatel nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a že se na něj nevztahuje ve smyslu § 91 téhož zákona překážka vycestování.

Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal stěžovatel včas kasační stížnost.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 4, ustanovení § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“) a v důsledku toho nesprávně právně posoudil žádost o azyl. Důkazy, které si žalovaný opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, došlo opětovně k porušení ustanovení § 32 odst. 1 a dále § 34 odst. 1 správního řádu a z důvodu tohoto procesního pochybení žalovaný nemohl správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro vydání rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Dále stěžovatel uvádí, že rozhodnutí žalovaného nevyplyvá ze zjištěných podkladů, tj. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně.

Stěžovatel dále uvádí, že v zemi původu je ohrožen na životě, nemá se kde obrátit o pomoc, protože stát takové poměry trpí a podporuje je. Stěžovatel se domnívá, že v jeho případě jsou dány důvody humanitární pro udělení azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu. V této souvislosti se odvolává na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, že „nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení, nebo trestu“ a dále poukazuje na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Cruz Varas z roku 1991, A-201, § 69 - § 70, rozsudek ve věci Vilvarajah a ost. z roku 1991, A-215, § 3 (vyhoštění). Vyhoštění žadatele o azyl smluvním státem může způsobit problémy ve vztahu k čl. 3 a založit tak v této věci odpovědnost smluvního státu z titulu Úmluvy, pokud existují vážné a prokazatelné důvody k obavám, že dotčená osoba bude v zemi určení vystavena reálnému riziku být mučena nebo podrobena nelidskému nebo ponižujícímu zacházení.

Stěžovatel zdůrazňuje, že není možné se obrátit na policii v zemi, protože není po nikom možné požadovat, aby se sám a dobrovolně vystavoval perzekuci, aby mohl lépe prokázat své obavy z pronásledování.

Dále se stěžovatel dovolává názoru uvedeném v čl. 53 Příručky postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě.

Stěžovatel cituje právní úpravu ustanovení § 2 odst. 2 zákona o azylu ve znění platném v rozhodném období a domnívá se, že žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) ve spojení ustanovením § 2 odst. 2 zákona o azylu, neboť v případě stěžovatele šlo pouze o tranzit, když překročil ukrajinsko-polskou a následně polsko-českou hranici.

Vzhledem k výše uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal jeho stížnosti odkladný účinek.

Na základě žádosti stěžovatele o ustanovení bezplatného zástupce z řad advokátů ustanovil soud usnesením ze dne 4. 10. 2004, č. j. 6 Az 200/2003 - 44 stěžovateli zástupce JUDr. Vladimíra Vlčka, který doplnil kasační stížnost dne 31. 1. 2005 o kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řádu

správním (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel vytýká městskému soudu neúplné zjištění skutkového stavu. Příkládá zprávu o dodržování lidských práv na Ukrajině ze den 25. 2. 2004 a uvádí, že z obsahu této zprávy je zřejmé, že jsou zde dány i důvody ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 zákona o azylu. Poukazuje na porušení ustanovení § 3 odst. 1, 4, § 32 odst. 1 a dále na porušení § 46 správního řádu.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 10. 1. 2005. Oprávněnost podané kasační stížnosti popírá, má za to, že jak rozhodnutí tak napadený rozsudek byly vydány v souladu se zákonem. V dalším odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení. Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou a návrh na přiznání odkladného účinku nepodporuje.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností, vyšel přitom z právního stavu platného v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně. Navíc je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Z předloženého spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 4. 1. 2002 na základě návrhu na zahájení řízení o udělení azylu, v němž jako důvod žádosti o azyl stěžovatel uvedl, že Ukrajinu opustil v důsledku fyzického napadení a výhrůžek ze strany neznámé osoby kvůli autonehodě. Stěžovatel přicestoval do ČR autobusem přes Polsko v červenci roku 2001. V pohovoru ze dne 8. 1. 2002 stěžovatel uvedl, že měl v březnu 2001 autonehodu a přestože on sám nezavinil srážku dvou vozidel, neznámé osoby z druhého vozidla jej obvinily. Ještě téhož dne tyto osoby zničily osobní vůz stěžovatele a následně požadovaly po něm finanční náhradu. Aniž by situaci stěžovatel oznámil na policii, opustil zemi. Z cestovního pasu stěžovatele vyplynulo, že ukrajinsko-polskou hranici překročil dne 7. 7. 2001 a následně státní hranici mezi Polskem a ČR dne 8. 7. 2001. Stěžovatel uvedl, že během cesty na polském území byly stanoveny tři zastávky. Dále upřesnil, že ukrajinsko-polskou hranici přešel pěšky a následně nastoupil do vozidla. Na polsko-českém hraničním přechodu proběhla kontrola totožnosti a prohlídka zavazadel i celého dopravního prostředku, při které museli cestující vystoupit z mikrobuse. O azyl stěžovatel v Polsku nepožádal proto, že chtěl být co nejdále od bydliště. Připustil, že mu však nebránila žádná objektivní okolnost.

Žalovaný na základě provedeného správního řízení vydal dne 9. 1. 2002 rozhodnutí, kterým návrh stěžovatele na zahájení řízení o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodný v souladu s ustanovením § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný citoval ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, jakož i § 2 odst. 2 téhož zákona ve znění platném pro rozhodné období obsahující definici bezpečné třetí země. Z výpovědi stěžovatele dospěl žalovaný k závěru, že stěžovatel před vstupem do ČR pobýval na území bezpečné třetí země – Polska, neboť měl reálnou možnost za situace, kdy přišel při hraničních kontrolách do styku s polskými orgány, požádat o azyl již v této zemi. Zároveň žalovaný rozhodl, že podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 13 odst. 1, 2 a ustanovení § 14 nejsou naplněny. Současně vyslovil, že se na stěžovatele nevztahuje ve smyslu § 91 zákona o azylu překážka vycestování.

Proti předmětnému rozhodnutí podal stěžovatel rozklad, v němž žádal zrušení výše uvedeného rozhodnutí s odůvodněním, že se v Polsku necítí bezpečně, neboť v důsledku bezvízového styku může ukrajinská mafie působit i zde.

Žalovaný (správní orgán II. stupně) přezkoumal na základě podaného rozkladu napadené rozhodnutí a nezjistil důvody k jeho změně či zrušení a rozklad zamítl. Stěžovatel rozhodnutí o zamítnutí rozkladu napadl žalobou ze dne 29. 9. 2003. V této vytkl žalovanému porušení celé řady procesních ustanovení a zároveň uvedl, že územím Polska pouze projížděl.

Městský soud v Praze žalobu zamítl kasační stížností napadeným rozsudkem. Městský soud neshledal namítané porušení procesních ustanovení a dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn správně, žalovaný v souladu se zákonem zamítl návrh stěžovatele na zahájení řízení o udělení azylu s odkazem na ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu jako zjevně nedůvodný, neboť stěžovatel měl reálnou možnost o azyl požádat již v Polsku.

Výše uvedený rozsudek napadl stěžovatel včas kasační stížností.

V podané kasační stížnosti stěžovatel neuvádí stížnostní důvod odkazem na konkrétní písmeno ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nicméně z obsahu kasační stížnosti Nejvyšší správní soud usoudil, že stěžovatel dovozuje důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nesprávné posouzení právní otázky, když tvrdí v kasační stížnosti, že považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné, neboť tento nesprávně právně posoudil žádost o azyl a dále uplatňuje důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. b), tj. namítá vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech, když tvrdí, že rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů a není zde vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. S naplněním namítaných kasačních důvodů se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

Dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Tvrzená nezákonnost, spočívající v nesprávném právním posouzení věci soudem v předcházejícím řízení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu (které v souzené věci žalovaný aplikoval) se návrh na zahájení řízení o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodný,

přichází-li účastník řízení ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi nebo bezpečnou zemi původu, nebude-li prokázáno, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Legální definici bezpečné třetí země obsahuje ustanovení § 2 odst. 2 citovaného zákona, podle něhož se takovou zemí rozumí stát jiný než stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém cizinec pobýval před vstupem na území a do kterého se může tento cizinec vrátit a požádat o udělení postavení uprchlíka podle mezinárodní smlouvy, aniž by byl vystaven pronásledování, mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu. Stát není bezpečnou třetí zemí, pokud na něj lze vztáhnout překážky vycestování dle ustanovení § 91 zákona o azylu nebo cizinec jeho územím pouze projížděl.

Naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné dle ustanovení § 16 zákona o azylu vylučuje posouzení žádosti podle § 12 téhož zákona. Pokud v řízení vyplyne nepochybná skutečnost, taxativně uvedená v § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, totiž, že účastník řízení o udělení azylu přichází z bezpečné třetí země, jsou důvody pro udělení azylu, které tento uváděl v průběhu řízení, nerozhodné. V daném případě správní orgán rozhodne konečným způsobem ve věci bez toho, aby zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona. Za takové situace, i kdyby správní orgán shledal, že žadatel byl v zemi původu skutečně pronásledován z politických důvodů, nezakládalo by to jeho právo na udělení azylu, jestliže přichází do České republiky z bezpečné třetí země.

V daném případě bylo hodnověrně zjištěno, že stěžovatel do České republiky přicestoval mikrobusem jedoucím přes Polsko. Při hraniční kontrole byly stěžovateli zkontrolovány pracovníky polské pohraniční služby doklady, přičemž cestující přišli s těmito představiteli polské veřejné moci do přímého osobního kontaktu. Stěžovatel tedy objektivně mohl požádat o azyl při kontaktu s pohraničními orgány. Navíc sama v pohovoru výslovně neuvedl, že by mu nějaká objektivní skutečnost bránila požádat o azyl již v Polsku.

S tvrzením stěžovatele, že nenaplnil definici ustanovení § 2 odst. 2 zákona o azylu, když Polskem pouze projížděl, se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Termín „pobýval“ není v zákoně definován a taktéž zákonodárce neupravil délku jeho trvání ani vazbu na stěžovatelem uváděné povolení k trvalému či přechodnému pobytu.

Nejvyšší správní soud je nucen trvat na výkladu pojmu „projíždí“, tak jak jej judikoval ve svém rozsudku ze dne 21. 8. 2003, sp. zn. 2 Azs 5/2003 (publ. jako č. 18/2003 Sb. NSS), kde uvedl: *„Pojem „projíždí“ příslušnou zemí ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v původním znění je nutno vykládat zúženě, a to z důvodu podstaty a smyslu celého azylového řízení, do značné míry založeného na principu, že cizinec pronásledovaný za uplatňování politických práv a svobod ve své vlastní zemi má o azyl požádat vždy již v první zemi, v níž má reálnou příležitost tento status obdržet nejdříve a v níž budou garantována jeho základní práva a svobody. Touto zemí je zpravidla tzv. bezpečná třetí země ve smyslu § 2 citovaného zákona. Rozhodujícím kritériem pro posuzování toho, zda cizinec bezpečnou třetí zemí pouze projížděl, je skutečnost, zda v této bezpečné zemi měl reálnou možnost požádat o udělení azylu či nikoliv. Subjektivní právo na azyl je právem na nezbytnou ochranu před pronásledováním v zemích původu, nikoliv však právem vybrat si zemi, v které žadatel o azyl bude chtít toto své právo uplatnit.“*

Ani v daném případě není důvodu se od výše uvedeného názoru odchýlit. Azylové zákonodárství České republiky je totiž třeba vidět i v kontextu tendence právních úprav azylu v jiných srovnatelných demokratických evropských zemích, které rovněž vnímají právo

na azyl jako právo na nezbytnou ochranu před pronásledováním v zemích původu. Jeho smyslem totiž není přiznání práva, které by zahrnovalo možnost výběru jiné konkrétní země, v níž tato osoba bude pokládat za nejvhodnější o azyl žádat, ale poskytnutí takového stupně ochrany, který lze pro takovou osobu v dané situaci považovat za nezbytný, a který spočívá v možnosti získání okamžité legální záštity před riziky vyplývajících z pronásledování. Proto osoba, které je této okamžité záštity třeba, má o azyl povinnost požádat již v okamžiku, kdy ji tento způsob záštity může být poskytnut nejdříve, tj. již v první zemi, kde má reálnou příležitost obdržet takový nezbytný stupeň ochrany. Již v takové zemi totiž budou garantována základní práva a svobody této osoby. Proto je tak třeba za rozhodující kritérium pro posuzování toho, zda cizinec bezpečnou třetí zemi pouze projížděl, považovat skutečnost, zda v této bezpečné zemi měl faktickou možnost o udělení azylu požádat, či nikoli.

Taktéž námitka stěžovatele, že důvody, pro které žádal o udělení azylu, jsou důvodem pro udělení azylu humanitárního, není na místě. Předmětná námitka stěžovatele by byla právně relevantní pouze v případě, kdyby žalovaný rozhodoval o udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu a zkoumal stěžovatelčiny důvody opuštění vlasti ve vztahu k naplnění zákonných podmínek pro udělení azylu. K tomu ovšem v projednávané věci nedošlo. Pokud je návrh na zahájení řízení o udělení azylu zamítnut podle ustanovení § 16 zákona o azylu jako zjevně nedůvodný, není nutné současně rozhodovat o splnění podmínek podle § 12 cit. zákona a na místě není ani výrok podle § 13, § 14 zákona o azylu, odvozovaný od negativního výroku opírajícího se o ustanovení § 12. Proto považuje Nejvyšší správní soud výrok žalovaného o neudělení azylu dle ust. § 13 a § 14 zákona o azylu za nadbytečný.

Argumentace stěžovatele rozsudky Evropského soudu pro lidská práva a Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a Příručkou k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky podporující tvrzení stěžovatele o existenci právně relevantních důvodů pro udělení azylu, za situace, kdy byla žádost o azyl shledána zjevně nedůvodnou dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, je nerozhodná.

Námítka stěžovatele spočívající ve vytýkaných procesních pochybeních žalovaného, v porušení ustanovení § 3 odst. 4), § 32 odst. 1), § 34 odst. 1 a § 46 správního řádu uplatnil stěžovatel již v žalobě. Krajský soud k nim po přezkoumání rozhodnutí uvedl, že žalovaný se žádostí stěžovatele zabýval odpovědně a svědomitě, vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Jak plyne z dokumentů založených ve spise, žalovaný si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, takže vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Námítka stěžovatele tudíž krajský soud neshledal důvodnými. Ve správním spise je založen návrh na zahájení řízení o udělení azylu, jakož i protokol o pohovoru, zpráva o hodnocení Polska jako bezpečné třetí země a Zpráva MZV USA o situaci v oblasti dodržování lidských práv v Polsku v roce 2000. Informace obsažené v těchto listinách jsou dostatečným podkladem pro vydání rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Námitka stěžovatele, obsažená v doplnění kasační stížnosti spočívající v kritice postupu žalovaného, který dle stěžovatele vycházel z neúplných podkladů a při svém rozhodnutí si neopatřil informace ze Zprávy o dodržování lidských práv na Ukrajině, kterou zpracoval Úřad pro demokracii, lidská práva a práce dne 25. 2. 2004 pro Ministerstvo zahraničí USA, jež svědčí o tom, že stěžovatel žádal o udělení azylu z důvodů, jež má

na myslí ustanovení § 2 odst. 5 zákona o azylu, nebyla vznesena v průběhu celého správního řízení a je poprvé použita až v kasační stížnosti. Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud podle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží. Navíc je Nejvyšší správní soud nucen konstatovat, že předmětná námitka není pro posouzení věci podstatná, neboť v projednávaném případě žalovaný návrh stěžovatele na zahájení řízení o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodný dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu a nezkoumal, zda byl stěžovatel v zemi původu pronásledován z důvodů pro udělení azylu právně relevantních

Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené dospěl k závěru, že důvody uvedené v kasační stížnosti stěžovatelem nebyly prokázány, a proto podanou kasační stížnost dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Protože stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovanému Ministerstvu vnitra, které bylo v řízení úspěšné, náklady řízení nevznikly, respektive je neúčtovalo, a proto rozhodl soud o nákladech řízení, jak výše uvedeno.

Městský soud v Praze ustanovil stěžovateli zástupce advokáta podle ust. § 35 odst. 7 s. ř. s. V takovém případě hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát. Zástupci stěžovatele náleží odměna za 2 úkony /§ 11 odst. 1 písm. b), d) vyhl. č. 177/1996 Sb./ ve výši 2000 Kč /§ 9 odst. 3 písm. f), § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb./ a 150 Kč režijního paušálu (§ 13 odst. 1, 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Celkem mu náleží odměna ve výši 2150 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu